

“El meu estil és la llibertat”

Acaba de presentar el seu darrer treball, 'Identitat aliena', i torna a impactar per la qualitat, la calidesa i la contundència de la seva proposta musical. Havia tocat a Banderas de Mayo, amb els australians Whitlams i, d'un temps ençà, fa via en solitari –sempre acompanyat de bons músics, com ell–. És Òscar Briz: un nom que cal no perdre de vista –ni d'oïda–.

Aquest CD, a més de la música, cuida molt la imatge...
—Les fotos són de Juan Miguel Morales. Ens coneguérem en unes circumstàncies un poc surrealistes, a l'estació de Barcelona, on li explicava què és el concepte aquest d'identitat aliena: ell sempre es preocupa de conèixer l'artista, de saber de què va el treball: no fa una simple sessió de fotos.

—I què li va explicar?

—Els tres aspectes de la reflexió que m'havia fet al voltant de la identitat: un, la fascinació per l'"altredat"; dos, les altres identitats que tu mateix has tingut al llarg de la vida i que ja no reconeixes ben bé com a teues; finalment, un altre que potser estiga més amagat: la identitat nacional.

—Costa d'imaginar-se'l de rotillo after-punk, però així és com va començar, musicalment. En queda rastre, d'això?

—Això són identitats alienes [riu]. De fet, encara crec que sóc bastant punk. El punk significà un revulsiu: ho va sacsejar tot. En aquest sentit sí que sóc punk: no em costa, en un moment donat, per assolir quotes de llibertat, trencar, fins i tot amb allò que crec que està més enganxat a mi. En l'etapa adolescent vaig patir molt: era un rebel absolut. Bàsicament, podria dir que des d'aleshores sóc un autodidacte. Jo llegia Rimbaud i Baudelaire, seguia Patti Smith o Lou Reed, i a l'escola això no m'ho donaven. Allà m'obligaven a estudiar sense tenir cap meta, i jo en tenia una, la mateixa que ara: ser músic, fer cançons.

—Per què la música?

—És el que sempre m'ha flipat. Quan era xiquet, els dissabtes s'ajuntava la família i després de sopar cantaven: jo m'adormia en braços de mare mentre cantaven ranxeres i boleros.

—Té una trajectòria musical llarga, i molt diversa. D'alguna manera podem dir que està de tornada?

—De moltes maneres. Això em dona un escut, ja no faig castells en la sorra. Vaig acabar un cicle: vaig cantar en castellà, i després en anglès perquè les meues referències sempre eren anglosaxones. Estava en una mena de *dolce vita*, sense preocupar-me, divertint-me —que també trobe que és legítim de fer, en la joventut—. Però quan em vaig fer una mica més major, vaig viure una evolució, sobretot en l'estada a Austràlia. Precisament allà em vaig sentir més conscient del fet identitari, per exemple. Ara creativament estic molt a gust.

—Immunitzat per a la fama?

—També. Són mentides. Tot costa un preu, en aquesta vida: la fama, o la no-fama. Jo persegueixo la llibertat en el major grau possible. I sé que també per ella es paga un preu.

—Pràcticament només rep elogis, cada vegada que treu un disc...

—En sóc conscient. No s'han reflectit en la qüestió comercial, però. De tota manera, el que més m'interessa és consolidar-me.

—També els crítics coincideixen en la injustícia del poc ressò mediàtic.

—És injust, sí. Perquè em provoca l'esquizofrènia d'haver de viure en un equilibri econòmic que no em permet

assolir la professionalitat. Si vull crear un espectacle, necessite tenir una continuïtat econòmica per contractar professionals per fer un xou en directe bo, un tècnic de llums, de so, músics que estiguen dedicats, almenys durant una temporada, al que faig.

—El sociòleg, i cantant, Rafa Xambó escrivia que aquest país és “caníbal per als seus artistes”...

—Sí... Crec que és un problema cultural: de molt baix nivell cultural. Ara vinc de la cafeteria del Rialto de València, per exemple, i li he fet una broma a la cambrera: com que porte la guitarra, li dic “Bon dia, vinc a tocar”. M’ha mirat com si fóra un marcià! Però és que he vist aquella plataforma rodona que hi ha, tan bonica, que sembla feta expressament per a músics de jazz... Quina alegria, entrar al cafè i veure un piano, i algú tocant, no? Però aquesta ciutat no ho necessita.

—O l’han ensenyada a no necessitar-ho...

—Però la realitat és aquesta: aquí, amb futbol, falles i bunyols passem. I és clar, per als que estem al voltant de la cultura, això és com tenir un ganivet furgant-te els budells contínuament. Sé que he de calmar-me, perquè no val la pena; la vida és massa curta, tinc una filla i gent que m’estime i no puc estar sempre cabrejat, però vivim rodejats d’ineptes i d’incultura. Políticament estem en un estat horrible: la dreta és molt espanyola, en el sentit de carca, antiga, cavernosa..., l’esquerra tampoc no és el que és en altres llocs: terrible.

—Per què ens continua sorprenent, la qualitat d’Òscar Briz?

—Potser perquè és música ben feta, i feta en català, que ix del País Valencià, en les circumstàncies en què estem. Però és que ací els músics estem molt pròxims, ens coneixem, ens hem ajuntat en paelles; ens fixem en el que fan els altres, encara que no ens agrada sempre plenament. També supose que l’opressió sempre ha donat els seus fruits en el sentit oposat a allò que pretén qui la fa. I si n’hi ha, d’oprimits, en tot l’àmbit català, és ací.

“La música de vegades entra molt dolceta, però quan llegeixes entre línies resulta que també té un toc agre.”

—I quant a referents musicals, què ens diu?

—Propose, venint d’un format pop en el sentit més anglosaxó del terme, buscar una sonoritat pròpia potser més meridional —no mediterrània, encara que també—: mire al Brasil, al jazz, a la música que es fa ací d’arrel. Vull crear un estil propi però amb referents universals: que s’hi reconeguen moltes coses però que tampoc no se n’hi reconega ben bé una: m’agraden les coses amb angles, amb ambigüitats, que facen pensar. El meu estil és la llibertat.

—Un vers d’una cançó: “Déu és la sida i la moral que nega la vida.” Va fort!

—Aquesta és una cançó sobre el monopoli de la idea de déu, d’allò que hom interpreta com a déu. Déu és la

sida: segons l’Església catòlica, un càstig per als pecadors; déu —si és que existeix: jo més aviat sóc ateu— és la moral que ells mateixos creen i que ofega la gent. Déu és el dimoni i és déu: és tot.

—Continua amb la marca Òscar Briz: elaboració molt cuidada, formes subtils i, sense avisar, lletres contundents.

—Jo espere, simplement, comunicar. I la música de vegades entra molt dolceta, però quan llegeixes entre línies resulta que no és tot dolç, també té un toc agre.

—I connecta.

—En tot cas, m’agrada el *feedback* que rep: m’han dit coses molt boniques, fins i tot hi ha gent que diu que no s’ha separat per una cançó meua...!

—Ostres!

—Quan et diuen que el que cantes ha arribat realment, i t’ho diuen sincerament, l’objectiu s’ha complert: no puc aspirar a més. A vegades hi ha moments màgics: quan un auditori està callat i toques la guitarra a penes polsant-la, i la veu és a penes parlada, jo mateix em convertesc en oient i estic allí al·lucinant.

Núria Cadenas

**“Tot costa
un preu, en
aquesta vida:
la fama, o
la no-fama”**